

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVEȘTEȘC CELE BUNE”

Anul XV.

CELOR CE BINEVEȘTEȘC PACE.

No. 6.

CUPRINS :

In grija Lui

Hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu

Arthur Grosvenor Daniells

Spre fericire

Studii din cartea lui Daniel

O Săptămână Mare

Respectul, cucerirea și disciplina în școala de Sabat

Despre Cercul Misionar și Misionarii Voluntari. Organizația și lucrarea lor.

Rapoarte

Diverse.

In grija Lui

Toți aceia cari au ales să servească pe Dumnezeu trebuie să trăiască în grija Lui. Hristos a arătat păsările cari zboară pe cer și florile de pe câmp și a cerut ascultătorilor Săi să se gândească la aceste obiecte ale creațiunii lui Dumnezeu. „Nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” a zis El. Măsura grijii dumnezeiești față de un obiect oarecare este proporțională cu treapta pe care o ocupă în scara viețuitoarelor acea ființă. Providența are grijă de mica vrabie cenușie. Florile de pe câmp și iarba care acopere pământul ca un covor au parte de atenția și grija Tatălui nostru ceresc. Marele Artist S'a gândit la crini, făcându-i așa de strălucitori încât umbresc cu frumusețea lor slava lui Solomon. Cu cât mai mult Se îngrijește El de om care este chipul și slava lui Dumnezeu. El dorește ca fiii Săi să dea pe față un caracter asemănător cu al Său. După cum raza soarelui, dă florilor culorile delicate și variate așa și Dumnezeu dă sufletului din frumusețea propriului Său caracter.

Toți aceia cari aleg împărăția iubirii, dreptății și păcii lui Hristos, punând mai pe sus de toate interesele ei, sunt legați de lumea de sus și ei primesc orice binecuvântare de care au nevoie în această viață. In cartea providenței dumnezeiești în volumul vieții, avem fiecare câte o pagină. Pagina aceasta cuprinde amănunțele vieții noastre; până și firele de păr din cap ne sunt numărate. Niciodată nu pier din mintea lui Dumnezeu fiii Săi. — E. G. White „Hristos, Lumina lumii“.

Hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu

Este un minunat privilegiu acesta de a putea aprofunda cuvintele Dumnezeului nostru așa cum ne-au fost raportate de către servii Săi profeții. Solia de lumină și de viață ce se găsește în Scripturi are de scop a face pe om desăvârșit, „destoinic pentru orice lucru bun“. Solia iubirii lui Dumnezeu a fost trimisă oamenilor ca ei să creadă „că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând“ să aibă viață în numele Lui. Ioan 20, 31.

Un mare număr dintre frații și surorile noastre au obiceiul de a ceti Biblia în timp de un an, câte trei sau patru capitole pe zi; alții aprofundează cu credincioșie textele din Straja Dimineții și studiază lecțiunea școlii de Sabat în fiecare dimineață și seară. Aceste obiceiuri minunate aduc mari binecuvântări celor cari le practică. Cu cât vom umple mîntea noastră mai mult cu făgăduințele lui Dumnezeu, cu atîta vom putea să ne împotrivim mai bine ispitelor: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta“. Ps. 119, 11.

Alții studiază Biblia din punct de vedere biografic, geografic, istoric, etnologic sau poetic. Altora le place să mediteze asupra marilor lanțuri profetice sau asupra minunatelor sale doctrine.

Un asemenea studiu îmbogățește cunoștințele și dezvoltă facultățile mintale.

Și cu toate că se face acest lucru, este posibil ca Biblia să fie coborîtă la nivelul altor cărți. Pentru a folosi și a dobândi adevărate binecuvântări spirituale, noi avem nevoie să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu. De fapt, cum cetim noi Cuvântul lui Dumnezeu? Ne zorim să cetim textul din Straja Dimineții, încercând în felul acesta să ne convingem înșine că ne-am făcut datoria pentru cursul zilei? În felul acesta se hrănește cineva din Cuvântul lui Dumnezeu? Să ne amintim că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“. Mat. 4, 4.

Să studiem ce zice Scriptura cu privire la acest lucru:

1. *Hrană spirituală.* — Cu multe secole în urmă, Dumnezeu Se adresa poporului Izrael: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!“ Ps. 34, 8.

În planul lui Dumnezeu este cuprins ca copiii Săi să se bucure de o legătură strînsă cu El și să aibă plăcere în a-I servi. Cântarea cea plăcută a lui Izrael vorbind despre lucrurile spirituale le compară cu hrana, și în deosebi cu mâncărurile fine. Intr'un frumos imn de laudă, David spune despre poruncile lui

Dumnezeu că „sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri“. Ps. 19, 10.

Și apoi mai departe: „Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!“ Ps. 119, 103.

Gândiți-vă la solia lui Isaia, evanghelistul vremurilor trecute. „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n'are bani! Veniți și cumpărați și mâncați, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!“ Isa. 55, 1.

Nu numai poruncile lui Dumnezeu sunt comparate cu hrana noastră zilnică, dar Isus, în inima și în viața căruia poruncile lui Dumnezeu își găseau adevărata lor expresie, este El însuși Pâinea Vieții. „Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Pâinea, care se pogoră din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie, care s'a pogorît din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii“. Ioan 6, 48—51.

„Principiile amintite de Biblie trebuie să fie regula noastră de purtare zilnică. Crucea lui Hristos să fie tema, desvăluindu-ne învățăturile pe cari trebuie să le luăm și să le punem în practică. Hristos trebuie să fie pus în fiecare studiu, pentru ca elevii să fie cu totul pătrunși de cunoștința lui Dumnezeu, și să-L poată înfățișa în caracter. Măreția Sa trebuie să fie studiul nostru atît în viața de acum cît și în veșnicie. Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de Hristos atît în Vechiul cît și în Noul Testament, este pâinea din cer; și o mare parte din ceea ce noi numim știință nu este decât bucatele născocirii omeștei, o hrană falsificată; ea nu este adevărata mană“. — „Mărturie“, Vol. VI, p. 132.

Nouilor născuți li se dă ca hrană lapte. Tot astfel este și în domeniul spiritual. Aceia cari vor fi să intre în împărăția cerurilor, cari au trecut prin nașterea din nou, trebuie să fie hrăniți cu laptele Cuvântului. Apoi, pe măsură ce se întăresc, ei au nevoie de alimente mai substanțiale. „În adevăr, voi cari de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s'a deprins, prin înțelegere, să deosebească binele și răul“. Ebr. 5, 12—14.

„Dacă dorim să trăim o viață în adevăr creștină, conștiința noastră trebuie înviorată prin continuul contact cu Cuvântul lui Dumnezeu. Toate valoroasele lucruri cari ne-au fost puse la dispoziție cu un preț infinit nu ne vor fi de niciun folos dacă

nu ni le însușim. Ele nu ne pot întări și nici nu pot produce creștere spirituală. Noi trebuie să mâncăm Cuvântul lui Dumnezeu, — să-l facem a alcătui o parte din nou înșine“. — „*Mărturie*“, Vol. VII, p. 195.

2. Pofta spirituală. — Pofta spirituală, într'un suflet care trece prin nașterea din nou este tot atât de naturală și necesară ca și pofta de mâncare fizică la un nou născut. Această poftă trebuie să existe continuu; trebuie să fie o adevărată foame spirituală. Dacă acesta este cazul cu noi atunci citirea Bibliei nu ni se va mai părea seacă și lipsită de interes. Noi nu vom fi ispitiți de frivolitatea romanelor de rând și de o literatură sentimentală, ci plăcerea noastră o va alcătui Cuvântul lui Dumnezeu. Observați ce scrie David în Psalmul său 119: „Mă desfățez în orânduiri Tale“. Vers. 16. „Invățăturile Tale sut desfățarea mea“. Vers. 24. „Mă desfățez în poruncile Tale“. Vers. 47. „Eu mă desfățez în Legea Ta“. Vers. 70. „Căci Legea Ta este desfățarea mea“. Vers. 77.

Binecuvântările bogate ale cerului sunt făgăduite la cei „flămânzi și însetați după neprihănire“. Mat. 5, 6.

Un apel este adresat tuturor celor însetați. Isa. 55, 1. Acelui care dorește din tot sufletul pâinea vieții, Domnul îi făgăduiește că-și va vedea dorințele împlinite.

Fie ca acea foame aprinsă a sufletului care caracteriza pe sfinții zilelor de demult să fie și experiența fiecăruia din zilele noastre: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeu cel viu“. Ps. 63, 2. „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!“ Ps. 42, 1.

„Dacă rămâneți în mine“, zice El, „și dacă cuvintele Mele rămân în voi, cereți ce voiți și vi se va face“. Hristos rămâne în urmașii Săi prin cuvânt. Legătura aceasta este tot așa de vie ca aceea arătată prin faptul că cineva mănâncă din carnea Lui și bea din sângele Lui. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Dacă le primiți, voi primiți viața din Viță. Voi trăiți, prin orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu. Vieța lui Hristos ajunsă în voi dă naștere la aceleași roade ca și în El. Dacă trăiți în Hristos, dacă vă alipiți de Hristos, dacă sunteți sprijiniți de Hristos, și absorbiți hrană din Hristos, veți face roade ca Hristos“. — „*Hristos, Lumina lumii*“, p. 677.

3. Asimilarea spirituală. — Tatăl nostru cesc a pregătit pentru copiii Săi o masă nespuse de îmbelșugată. Nașterea din nou trage după sine o „foame“ adevărată după aceste alimente cerești. Nu ne rămâne decât să ne împărțăm din aceste mâncăruri ale îndurării divine. Lucrul acesta l-a făcut profetul Ieremia acum mai multe secole în urmă. „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!“ Ier. 15. 16.

Noi putem să avem același privilegiu, să

ne împărțăm de bucuria profetului și să ne bucurăm de binecuvântările cari decurg dintr-o strânsă legătură cu Dumnezeu. Dar noi vom primi Cuvântul lui Dumnezeu prin credință; în felul acesta vom deveni fii ai lui Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“. Ioan 1, 12.

Făgăduințelor lui Dumnezeu noi trebuie să le dăm adevărate lor valoare, să le primim așa cum sunt. Nu trebuie să existe nicio șovăeală, nicio manifestare de îndoială. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și noi trebuie să-l primim în toată plinătatea sa, ca fiind Cuvântul Dumnezeului veșnic.

Înainte de a înghiți hrana materială, noi o mestecăm. La fel și cu hrana spirituală. Noi trebuie să cugetăm Cuvântul lui Dumnezeu. Noi avem privilegiul de a cunoaște făgăduințele Scripturilor, de a putea cugeta asupra lor, de a stăruia asupra lor, de a continua să absorbim adevărurile cele minunate pe cari le conțin, și în felul acesta să absorbim însăși esența cuvântului lui Iehova. În chipul acesta ne însușim și ne asimilăm Cuvântul lui Dumnezeu; el devine o parte însăși a vieții noastre spirituale; în felul acesta noi dobândim puteri și înrăm în legătură cu Tatăl nostru cesc. Acesta este planul lui Dumnezeu față de copiii Săi. Aprofundarea Cuvântului lui Dumnezeu nu aduce numai bucuria strânsei legături cu Dumnezeu, ci adevărate biruințe în viețile noastre zi după zi.

„Cuvântul s'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Ucenicii lui Isus trebuie să se împărțasească de această experiență. Ei trebuie să primească și să asimileze Cuvântul lui Dumnezeu într'un așa chip încât el să devină imboldul tuturor faptelor din viața lor. Prin puterea lui Isus Hristos ei trebuie să fie schimbați după chipul său, și să dea pe față însușirile divine. Ei trebuie să mănânce pâinea și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu, fără de care nu vor vedea viața. Spiritul și lucrarea lui Isus Hristos, trebuie să devină spiritul și lucrarea ucenicilor Săi“. — „*Patriarhi și profeți*“, p. 278.

SPRE CUNOȘTINȚA.

Pe această cale aducem la cunoștința fraților noștri că reședința Conferinței „Moldova de Sud“ s'a mutat din Focșani, în orașul Galați, Strada Aleia Costandache No. 3, și în consecință orice corespondență, se va îndrepta la adresa de mai sus.

Președinte: N. Alexe

Secretar: T. Mateescu

Arthur Grosvenor Daniells

Din când în când trebuie să zicem un cuvânt de adio câte unuia din conducătorii de seamă. De data aceasta, cu capetele plecate și cu inimile smerite, aducem salutul nostru călduros și recunoscător unuia din cele mai mărețe suflete cu care a fost binecuvântată Biserica Adventă.

Arthur Grosvenor Daniells s'a născut în Uniunea Apuseană, Iowa, la 28 Septembrie, 1858; și și-a încheiat viața la Sanatoriul Glendale, California, la 22 Martie, 1935, în vârstă de șaptezeci și șase de ani, cinci luni și douăzeci și cinci de zile. El a fost fiul cel mai mare al lui Thomas Grosvenor Daniells și Mary Jane McQuillan-Daniells. Tatăl muri în 1863 în vârstă de cincizeci și opt de ani. El fusese medic-chirurg, absolvent al Facultății din Vermont. Arthur Daniells era un băiețel doar de cinci ani când a fost lipsit de grija tatălui. Mama a trăit până la vârsta înaintată de optzeci și șase de ani, trecând la odihnă în Noembrie, 1921. În afară de Arthur au mai fost încă doi alți copii, gemeni: Charles, care muri în 1924, și Dr. Jessie Daniells-Hare, soția Doctorului George A. Hare, care acuma trăiește în Fresno, California.

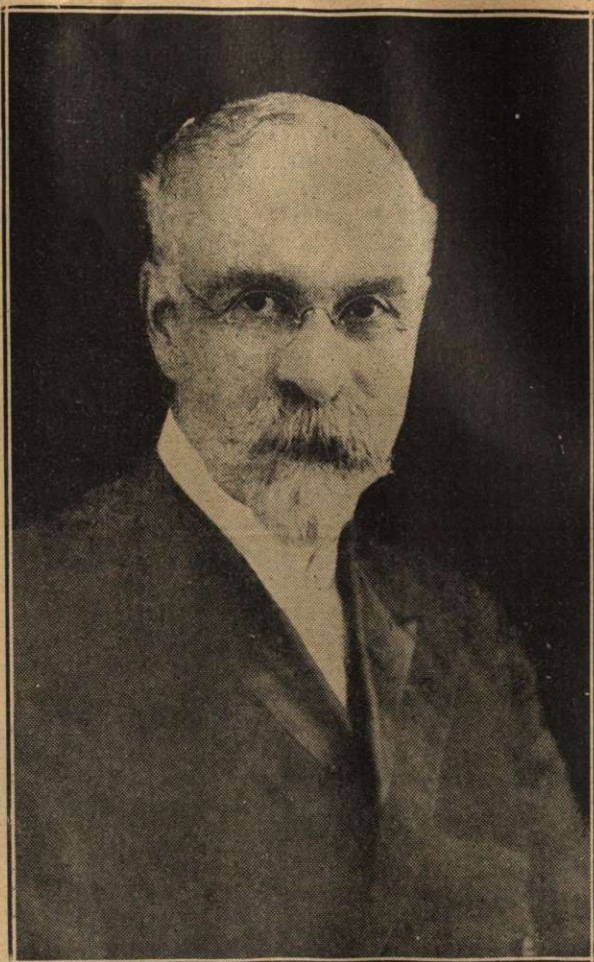
La frageda vârstă de zece ani Arthur a fost convertit la Hristos și pentru lucrarea Sa. În anul 1875 el a intrat la Colegiul din Battle Creek ca student. Dar din pricina sănătății sale șubrede, nu a putut rămâne acolo decât un an.

În anul 1876, la 30 Noembrie, s'a căsătorit cu sora Mary Ellen Hoyt, de asemenea din Uniunea Apuseană, Iowa, care timp de cincizeci și nouă de ani a fost o tovarășă credincioasă și devotată. Sora Daniells a rămas cu deplina și strălucitoarea nădejde că își va vedea soțul din nou, atunci când glasul Fiului lui Dumnezeu va rupe lanțurile mormântului.

La început, soții Daniells s'au ocupat de învățământul în școlile publice. În această lucrare au rămas timp de un an, când chemarea în lucrarea de predicare a început să fie adresată fratelui Daniells.

La început el a refuzat chemarea, scuzându-se că este prea timid, prea nepregătit, și prea zăbavnice. Soția sa l-a îndemnat continuu să se roage mai călduros în această privință. Într'o zi, având această țintă în minte, el se îndreptă către o mare clădire de fân dintr'un câmp învecinat, și pentru a se adăposti își făcu loc în gaura făcută de vite. Acolo el își deschise sufletul lui Dumnezeu, și la urmă s'a predat vouinței Sale. Ce avea să însemne aceasta pentru biserică și pentru lume, anii următori aveau să descopere în chip abundent.

Apoi și-a început ucenicia ca lucrător evanghelist sub supravegherea predicatorului Robert M. Kilgore, în Texas, în anul 1878. După aceea fratele Daniells deveni unul din ajutoarele fratelui James și a sorei Ellen G. White, servind timp de un an ca secretarul lor. Apoi urmă o perioadă de lucrare evanghelică în diferite orașe din partea nordică a ținutului Iowa. Însărcinarea pe care o primi după

aceea pare a fi fost de conducător al unei școli misionare pentru lucrători biblici, în orașul Des Moines. În această școală au fost strănși zece tineri cari să învețe arta cea sfântă de a lămuri Cuvântul lui Dumnezeu grupelor mici de credincioși. Frațele Daniells erau învățătorul acestor tineri.

Anul 1886 avea să fie un an epocal în viața fratelui nostru. În anul acesta el primi însărcinarea să plece în Noua Zelandă ca pionier misionar. Dela anul 1889 până la 1891 el a fost președintele Conferinței Noua Zelandă, iar din anul 1892 până în 1896 el a servit ca președinte al Conferinței Australiene.

Sub conducerea sa numărul membrilor în creștere a continuat să crească în Australia. În anul 1897 s'a făcut un pas înainte, organizându-se Uniunea Australiană, care cuprindea toate organizațiile din Australia, Noua Zelandă, Fiji, și alte insule ale mărilor sudice. El a fost ales ca prim președinte al acestei Uniuni, serviciu pe care l-a deținut până la reîntoarcerea sa în America.

Către sfârșitul anului 1900 lunga ședere prin insulele mărilor ajunsese la capăt. Frațele Daniells se reîntoarse în Statele Unite, cătuși de puțin neîndoindu-se că se va întoarce în ținuturile pe cari le iubea. Însă Dumnezeu dorea cu totul altfel. Atunci, când nu avea decât patruzeci de ani, el era hotărât

a fi președintele Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua Șaptea. Și a fost ales în această slujbă cu ocazia Conferinței Generale din anul 1901.

Odată stabilit în Washington, fratele Daniells s'a avântat în lupta din câmpul cuprinzător al lumii întregi.

Dacă vreodată un apostol a cutreerat pământul incoace și în colo și a călătorit în susul și în josul lui, atunci acesta este bărbatul pe care îl plângem acum. El prețuia cât se poate de mult cunoașterea de aproape a câmpurilor. Fără a încerca să înșirăm călătoriile sale în ordine cronologică, sau să amintim amănuntele, este de ajuns a spune că expedițiile sale misionare l-a dus aproape în fiecare țară și sub fiecare climat de pe pământ. Într'un timp sau altul el a vizitat insulele mărilor din Sud, Africa, Rusia, Polonia, Turcia, România, Austro-Ungaria, Spania, Portugalia, Franța, Elveția, Germania, Scandinavia, Marea Britanie, India, China, Japonia, și America de Sud. Nici chiar Războiul Mondial nu a ținut pe loc această campanie evanghelică până în colțurile cele mai îndepărtate ale pământului.

În anul 1922, cu ocazia ținerii sesiunii Conferinței Generale în San Francisco, s'a încheiat și îndelungata perioadă cât fratele Daniells a deținut funcțiunea de președinte. Atunci el a fost ales ca secretar al Conferinței Generale, funcțiune pe care a ținut-o timp de patru ani. Dar spiritul său neobosit nu putea să fie reținut într'un birou. El porni din nou către iubita sa Australie și Noua Zelandă. Dorea ca încăodată să întărească Comunitățile și mâinile fraților săi din ținutul străduințelor sale dela început. Mai târziu a vizitat și țărilor din America de Sud. Dar zilele marelui călător se apropiau de sfârșit.

În ultimul timp fratelui Daniells i s'a dat însărcinarea a spiritualiza lucrarea evanghelică. Ca urmare s'a înființat „Ministerial Association” și a început să apară revista „Ministry”.

Spre fericire

Timpul începerii sosise. Ici și colo, tineri și tinere pregăteau momentele unei după amiezii strălucite de Mai, care avea să servească de rămas bun. Pe alea șerpuită a școlii, care, după un răstimp de patru ani, în care vreme avuseseră ocazie să se plimbe deseori pe ea, le devenise nespus de dragă, două tinere din aceeași clasă coborau ținându-se de mână.

„Gemenele”, așa fuseseră numite chiar din clipa când, întâmplător, au apărut împreună la intrarea sufrageriei, în ziua sosirii lor, cu patru ani mai înainte. Ele veniseră din țări diferite, și erau străine una de alta, dar întâmplarea că amândouă erau îmbrăcate într'o ținută albă de marinar, dădu cuiva ideea de a le numi „gemene”, și „gemene” au rămas de atunci înainte. Întâmplarea aceasta a făcut să

Cu toată munca încordată pe care i-o cerea multiplele sale îndatoriri, totuși el a găsit timp în cursul marelui războiu să scrie două cărți, una intitulată: „Războiul Mondial”, și alta purtând inscripția: „O lume în nedumerire”. Aceste cărți s'au vândut foarte mult atât în englezește cât și în multe alte limbi în cari a mai fost tradusă. Mai târziu a început o altă carte, la care el personal făcea foarte mult. Aceasta a fost intitulată: „Hristos, îndreptățirea noastră”.

Acum patru ani a fost ales președinte al comitetului Colegiului medicilor evangheliști, școala noastră superioară medicală din Loma Linda, Los Angeles, California. Sub conducerea sa partea spirituală a lucrării a prosperat ca și cum ar fi primit o vieță nouă.

Însă spre sfârșitul lunei Ianuarie a acestui an el începu să-și dea seama că ceva cu totul neobișnuit se petrecea cu sine din punct de vedere al stării sănătății sale și al constituției sale de fier care îl slujise atât de bine un timp așa de îndelungat. În a douăzeci și șaptea zi a acestei luni medicii săi credincioși l-au informat că una din cele mai dăunătoare și mai fatale dintre toate bolile se prinsese de el. Liniștit, și fără niciun semn de teamă, el se interesă cât ar mai avea de trăit. Atunci, cu toată puterea pe care o avea și cu același spirit neegoist care îi caracterizase vieța, el se strădui să termine lucrarea importantă pe care încă nu o terminase.

Eu, scrie fratele doctor P. T. Magan, autorul acestui articol, am vizitat pe fratele Daniells cu câteva ceasuri înainte de a muri, și atunci el vorbi despre credința sa în Dumnezeu, despre iubirea pe care o are față de frații săi, și despre odihna și pacea care îi umple inima când privește înainte spre dimineața fericitei învieri. Și în felul acesta el a adormit cu acea credință temeinică care îl sprijinise în toți anii săi de lucrare, și în nădejdea fericitei învieri, a marei izbăviri, și a fericitei străneri laolaltă în acea zi fericită.

Adapt. V. Florescu

se lege o strânsă prietenie, care a durat tot timpul cât au fost împreună eleve.

— Să mergem pe alee, zise Eleonora. Ne-a fost scena multor și neuitate experiențe, și de ce să nu adăugăm și această plimbare la suma celorlalte?

— De minune, adăugă Ruth.

Astfel cele două, copleșite în acea dimineață de cele mai mari onoruri ce le-a putut acorda școala, își îndreptară pașii pe alee.

— Știi, zise Ruth, a venit ultima zi, și eu nu mă simt cum credeam că am să simt. Din toate despărțirile de cari m'am temut, aceasta este singura care m'a chinuit cu adevărat. Și acum, gândul de a putea merge împreună spre a începe experiența în lucrare, chiar acum îmi pare un lucru prea minunat.

Eleonora era stăpânită de o tăcere neobișnuită, în timp ce prietena ei îi vorbea.

— Acesta era lucrul despre care doream să știi de vorbă cu tine.

Ceva din vocea ei atrase atenția prietenei sale.

— De ce? Nu s'a stabilit să mergem împreună, — tu ca secretară și eu ca lucrătoare biblică?

— Tocmai contrariu, s'a stabilit că eu nu voi merge.

— Să nu mergi? întrebă Ruth fără să-i vină a crede. De ce Eleonora? A intervenit vreo schimbare?

— Am anunțat comitetul astăzi că nu voi putea merge.

— Cum, de ce? întrebă Ruth mirată. Nu ești mulțumită cu hotărârea luată? Cu siguranță că nu acesta este motivul.

— Nu, nu este acesta. Este Robert.

— Robert?

— Da, Robert. Tu știi că am auzit aceasta dela el, întâmplător acum patru ani. Nu ți-am spus prea multe, pentru că știam atitudinea ta față de atari cazuri. Nu este încă creștin, dar am fost vecini, ușă lângă ușă, timp de patru ani. Aș dori să știi și tu cât de nobil este el! Eu nu i-am dat nici cea mai mică încurajare, dar vara trecută m'a covins, și din timpul vacanței scrisorile lui au devenit irezistibile. Indată ce a aflat că intenționez să nu mă duc acasă în vara aceasta a și început campania spre a mă opri de a realiza planurile mele.

Făcu o pauză, și privi adânc la tovarășa ei. Ceea ce observase pe fața ei nu putea fi rău înțeles.

— Ruth, eu știu ce te gândești tu, continuă Eleonora, dar el vrea să devină creștin; știu că vrea. El spune că acum are nevoie de mine spre a putea face primul pas.

Ruth strânse cu putere mâna prietenei ei, și urmă.

— Dragă, ți-aduci aminte de ora de rugăciune din seara aceea, când sora Margareta ne-a vorbit despre „El”? Eu nu voi uita niciodată cuvintele acelea spuse de ea:

„Nu te căsători cu un bărbat spre a-l converti;

Nu te face chezaș promisiunii lui.

Dacă mai înainte nu poate fi creștin,

După căsătorie, cu atât mai puțin”.

— Ea a îmbătrânit, Eleonora, în slujba tineretului advent. Nu vrei să îngădui ca sfatul ei, dat în seara aceea, să-ți ajute să te hotărâști?

— Acest sfat este foarte bun, răspunse Eleonora, și necesar, fără îndoială, pentru o fată de rând pe care o simpatizează un tânăr străin de credința noastră. Robert însă este un tânăr deosebit. (Ruth surâse cu neîncredere). Dacă

ai putea vedea seriozitatea lui, Ruth, și dacă i-ai putea ceti devoțiunea în scrisorile lui, știu că nu te-ai mai îndoii. Și nimeni nu poate contesta argumentul lui — că dacă îl iubesc cu adevărat, de sigur că primul meu interes și prima mea răspundere este să-l ajut.

— Ajută-l! da, arătându-te în orice împrejurare ca prietenă a lui.

— Sigur, el se gândește serios la căsătorie.

— Dar se poate să încercăm ca să întorcem sufletele la Hristos prin căsătorie? întrebă Ruth. Este aceasta calea pe care trebuie să lucreze un creștin pentru suflete?

— O, eu știu cum îți apar ție toate cele ce spun. Eu am judecat destul și simt că îl iubesc.

Eleonora spunea aceasta cu simplitate, și nimeni nu s'ar fi putut îndoii privindu-i fața. Dar Ruth, uitându-se la ea deveni tot mai turburată.

— Ai adus tu chestiunea aceasta înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, Eleonora?

— Da.

— Ești acum hotărâtă să te căsătorești cu el?

— Da, am făcut-o cerând ca în cazul când n'ar fi bine să mă căsătoresc cu el, să-mi scadă iubirea ce o am față de el. Dar în loc să scadă, ea a crescut din zi în zi.

Spuse lucrurile acestea fiind stăpânită de oarecare sentimentalitate.

Ruth o compătimi din adâncul inimii ei, prevăzând lupta prin care cu siguranță avea să treacă. Dar mai mult decât orice, dorea să-i spună cuvintele cari i-ar fi de folos spre a câștiga lupta.

— Nu te-ai gândit tu, draga mea, că Domnul poate te pune la încercare, încercarea îndurării, ca să măsoare adâncimea spiritualității tale? Se poate că aceasta este pentru tine proba sacrificiului.

Eleonora deveni gânditoare pentru un moment.

— Se poate. Dar nu vei putea înțelege, Ruth, deși știu că încerci să te împotrivești. Tu ești fericită pentru că iubirea ta este răsplătită de iubirea unui creștin. Cum ai simți tu, dacă Ionel, cu toate însușirile lui fine, n'ar fi creștin?

— Dar tu știi, dragă, așa după cum știu și eu, câte din însușirile fine ale lui Ionel se datoresc credinței sale în Dumnezeu. Nu-ți amintești de schimbarea produsă în el dela cea săptămână de rugăciune când și-a luat marea sa hotărâre? Nu-ți amintești, de asemenea, că eu nu i-am dat nici cea mai mică încurajare, decât mai târziu încoace după primirea botezului, deși îl admirasem un timp îndelungat?

— Da, îmi amintesc.

— Intotdeauna, dela consimțământul nos-

tru, el a insistat pe lângă mine să fixăm căsătoria imediat după începerea activității misionare. Toți oamenii sunt la fel. Ei aleargă după lucruri grăbite; nu pot aștepta, visează. Dar eu m'am decis să petrec acest an în lucrare. Dacă voiu fi soția unui evanghelist, simt că am nevoie de cel puțin un an de lucrare, care să-mi însușească punctul de vedere al unui lucrător și să-mi lărgească hotarele experienței. De ce nu te poți hotărî și tu pentru o întârziere la fel? Tu primisei propunerea, și numai vacanța mai stă la mijloc. Nu e prea târziu pentru a-ți recunoaște și retrage hotărîrea pripită. O, draga mea, oare s'a redus la nimic cei patru ani petrecuți în acest scump colegiu care a avut o așa de binefăcătoare influență asupra noastră? Talentele tale desfășurate aci, sunt necesare în lucrarea Domnului.

„Celui căruia i s'a încredințat mult, acela i se va cere mult“. Poți tu oare să dai la o parte răspunderea ta? Gândește-te, gândește-te, Eleonora! Tu nu admieți ca cineva să se avânte cu grabă în experiența cea mai de seamă din viață. Nu vrei tu, o! nu vrei tu să mai aștepti un an, draga mea? Acest an va trece repede, dar îți va asigura fericirea vieții.

Pentru un moment Ruth avu influență asupra hotărîrii prietenei ei; dar deodată, din buzunar Eleonora scoase o scrisoare la vederea căreia se liniști și se împietri în calea ce și-o alesese.

— Imi pare foarte rău că trebuie să te descurajez, dragă Ruth. Nu-mi place să știu că tu, cea mai scumpă prietenă a mea, îți pierzi încrederea în mine. Dar scrisoarea care mi-a venit azi dimineață îmi aduce vestea că Robert a făcut toate pregătirile pentru căsătorie, pentru de azi într'o săptămână. Deci situația este aranjată.

— Și tu ai consimțit? suspină Ruth.

Eleonora înclină din cap în semn de afirmație.

— Am telegrafiat acum înainte de a părăsi școala. Știind că tu vei deschide discuția, am socotit că cel mai bun lucru este să nu mă prezint față de tine cu o hotărîre șovăelnică. Tu vezi că eu n'am uitat de câte ori m'ai acuzat pe drept sau pe nedrept. Știu că ai avut mai totdeauna dreptate. Dar astăzi nu mă puteam prezenta în fața ta într'o stare sufletească nesigură.

Ruth zâmbi.

Se opriră la o răspântie a aleelor.

— E ciudat, zise Eleonora, dar cât de mult se aseamănă viețile noastre acestei răspântii? Măine ne despărțim. Oare sensul vieților noastre va fi atât de deosebit? Sunt uimită! . . . Ce solemnitate ne inspiră aceasta, nu-i așa?

— Tocmai la aceasta mă gândeam și eu, Eleonora. O diferență atât de mică la pornire,

va pricinui o așa de mare deosebire între mine și tine!

Sunetul unui clopot se auzi în depărtare.

— Semnalul de zece minute pentru ultima clasă, exclamă Eleonora. Vino, trebuie să ne grăbim ca să ajungem la timp.

Se opriră gâfâind la intrare, iar Ruth îi zise în șoaptă:

— Sunt fericită, atât de fericită, draga mea, pentru că ai avut încredere în mine. În tot viitorul îți voi dori și mă voi ruga pentru cea mai mare fericire a ta. Și să nu crezi că te iubesc mai puțin, fiindcă în această privință nu am avut aceleași vederi. Tu îmi vei rămâne totdeauna aceeași scumpă prietenă, pe care am iubit-o totdeauna în timpul acestor patru ani.

Adânc mișcată de aceste cuvinte, Eleonora îi strânse mâna cu putere. În momentele următoare erau printre colegile lor, luând parte la toate emoțiile, la toată veselia și în același timp la toată întristarea ce o inspiră totdeauna despărțirea.

În ziua următoare, după ce mai întâiu își luase durerosul rămas bun dela Eleonora, Ruth se așeză cu bagajul său de mână în trenul care se depărta, purtând-o în călătoria ei singuratecă, rugându-se oridecâteori își amintea de prietena ei.

(Va urma).

A apărut Imnuri Creștine

Ediție nouă

fără note

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

ANUNȚ

Soră 58 ani, poloneză, știe germana, caută ocupație la persoană singură sau copil doi ani în sus.
Adr.: P. Olteanu, Buzău, Str. N. Constantinescu No. 6.

ATENȚIUNE

Pentru luna Iunie, Cercul Misionar și Cercul Tabita au program liber, deci după necesitățile Comunității și după proprie alegere.

Studii din cartea lui Daniel

Biruința prin umilire

Experiența lui Nebucadnețar descrisă în capitolul al patrulea din cartea lui Daniel este un exemplu remarcabil de felul cum a lucrat Dumnezeu cu acest împărat păgân. E sigur că profetul a luat decretul din acest capitol, din analele Babilonului, lucru ce dă valoare părții istorice a cărții sale. Cu privire la acest document, Clarke zice: „Acesta este un decret în regulă și este unul dintre cele mai vechi cari s'au păstrat. . . . Daniel l-a păstrat în limba originală“.

Împăratul Nebucadnețar subjugase Siria, Fenicia, Iudea, Egiptul și Arabia. De asemenea terminase și întărirea și înfrumusețarea capitalei sale, Babilonul; și acum trecea în revistă marile înfăptuiri ale domniei sale. În timp ce cugeta la această lucrare măreață, inima sa s'a umplut de mândrie. El era în primejdie de a uita pe Dumnezeu, care îl ajutase în mod deosebit pentru realizarea acestor lucruri.

Visul împăratului

Cum putea acest monarh îngâmfat, care ieșise biruitor în multe războaie și subjugase multe națiuni, să fie atins de spiritul convingerii și să fie adus să-și umilească inima sa înaintea lui Dumnezeu? Numai cu zece ani mai înainte, fusese împiedecat în încercarea sa de a face ca toți oamenii de frunte din împărăția sa să se închine înaintea chipului de aur. Când fusese adus în starea de a lăuda pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, împăratul nu supusese voința sa cea îngâmfată ascultării de adevărul Dumnezeu. Din nou, Iehova recurge la un vis pentru a-i da învățătura Sa. În ce privește cuvintele împăratului, cetim:

„Iată vedeniile cari mi-au trecut prin cap, când eram în pat. Mă-uitam și iată că în mijlocul pământului era un copac foarte înalt. Copacul acesta s'a făcut mare și puternic, vârful lui se înălța până la ceruri, și se vedea dela marginile întregului pământ. Frunza lui era frumoasă, și avea roade multe; în el se găsea hrană pentru toți; fiarele câmpului se adăposteau sub umbra lui, păsările cerului își făceau cuiburi în ramurile lui, și orice făptură vie se hrănea din el. În vedeniile cari-mi treceau prin cap, în patul meu, mă uitam, și iată că s'a pogorit din ceruri un străjer sfânt, El a strigat cu putere și a vorbit așa: 'Tăiați co-

pacul și rupeți ramurile; scuturați-i frunza, și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el, și păsările din ramurile lui! Dar trunchiul cu rădăcinile lui, lăsați-l în pământ, și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă, în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului, și să fie la un loc cu fiarele în iarba pământului. Inima lui de om i se va preface într'o inimă de fiară, și vor trece șapte vremuri peste el“. Dan. 4, 10—16.

Nebucadnețar chemă la el pe magi, astrologi, Haldei, și pe vrăjitori și le ceru să-i facă cunoscut înțelesul. De prima dată acești așa ziși înțelepți ai Babilonului afirmase că sunt în stare să tâlcuiască visul împăratului, numai dacă el le spune visul; dar acum monarhul le povesti tot ce văzu în vedenie de noapte. Care avea să fie scuza lor de data aceasta? Providența dovedi și mai bine celui care căuta adevărul că pretențiile lor erau false. Înțelepții fiind cu totul dezamăgiți în încercarea lor de a face cunoscut înțelesul, împăratul chemă din nou pe Daniel.

Daniel înaintea împăratului

Profetul ascultă visul cu uimire, și rămase în tăcere o oră întreagă până când împăratul îl înduplecă să spună tâlcuirea visului. El făcu introducerea vestilor neplăcute cu următoarele cuvinte: „Domnul meu, visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi, și tâlcuirea lui pentru protivnicii tăi“. Vers. 19. Daniel continuă:

„Copacul pe care l-ai văzut, care se făcuse atât de mare și puternic, încât i se înălța vârful până la ceruri și se vedea dela toate capetele pământului. . . . ești tu, împărate, care ai ajuns mare și puternic, a cărui mărimă a crescut și s'a înălțat până la ceruri, și a cărui stăpânire se întinde până la marginile pământului. . . . Iată tâlcuirea acestui fapt, împărate, iată hotărârea Celui Prea Înalt, care se va împlini asupra domnului meu, împăratul. Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului, și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte vremi vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea. Porunca să lase trunchiul cu rădăcinile copacului, înseamnă că împărăția ta îți va rămânea ție îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri“. Vers. 20—26.

Este demn de luat în considerație că profețiile Scripturii despre judecată sunt de obi-

cei însoțite cu muștrări de îndreptare, cari dacă sunt ascultate, pot să schimbe prezicerile divine. Așa a fost cazul cu Ninive; de asemenea și cu Nebucadnețar. Profetul sfătui pe împărat:

„De aceea, împărate, placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale, și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale, și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea“. Vers. 27.

Nu este vorba aci de o pocăință prefăcută. Se cerea o schimbare a vieții, o schimbare dovedită în atitudine față de oameni și față de Dumnezeu. Era o experiență asemănătoare cu aceea pe care o cerea Ioan Botezătorul dela Farisei și Saducei: „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră“.

Sfatul profetului n'a fost luat în seamă de Nebucadnețar. Intr'o zi când împăratul se găsea în palatul său, zicea în îngâmfarea sa: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele“. Imediat hotărârea divină fu executată când „un glas s'a pogorât din cer și a zis: Află, împărate Nebucadnețar, că ți s'a luat împărăția!... Chiar în clipa aceea s'a împlinit cuvântul acela asupra lui Nebucadnețar. A fost izgonit din mijlocul oamenilor, a mâncat iarbă ca boii, trupul i-a fost ud de roua cerului, până i-a crescut părul ca penele vulturului, și unghiile ca ghiarele păsărilor“. Vers. 31—33.

Se spune că în timpul boalei împăratului împărăția a fost condusă de fiul lui Nebucadnețar, Evil-Merodach, care a urmat la tron după moartea împăratului la anul 562 în. d. Hr. La sfârșitul celor șapte ani de nebunie, împăratul descrie experiența sa după cum urmează:

„După trecerea vremii sorocite, eu Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer, și mi-a venit iarăși mințea la loc. Am binecuvântat pe Cel Prea Înalt, am lăudat și slăvit pe cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică, și a cărui împărăție dăinuiește din neam în neam“. Vers. 34.

Impăratului i se dă din nou domnia

Cât de credincios și totuși cu câtă milă a lucrat Dumnezeu cu acest împărat mândru. Chiar înainte de a cădea judecata asupra lui, restituirea împărăției sale era asigurată, după cum este simbolizat prin legătura de fier și de aramă dimprejurul rădăcinii. Judecățile sunt ultima încercare a lui Dumnezeu de a deștepta un suflet rătăcit, dar odată cu suferința se vede și lucrarea harului. Cât de dureros este că oamenii nu vor să ia în seamă sfaturile și avertismentele Spiritului și în felul acesta aduc asupra lor pedeapsa Tatălui nostru ceresc.

„In vremea aceea mi-a venit mințea înapoi; sftnicii și mai marii mei din nou m'au căutat; am fost pus iarăși peste împărăția mea, și puterea mea a crescut“. Vers. 36.

Istoricienii așează perioada nebuniei lui Nebucadnețar între anii 570 și 563 în. d. Hr. Timpul acesta este lipsit de fapte mari. Impăratul a fost pus din nou în slava și cinstea tronului său, și a mai domnit aproape un an până la moartea sa. Dar ceea ce este interesant din această experiență a lui Nebucadnețar, este cea oarecum convertire a sa. Cât de deosebit este decretul din acest capitol de cele de mai înainte. Nu este nicio amenințare, pedeapsă sau moarte pentru acei cari nu s'ar închina Dumnezeului ebreilor; dar în umilință împăratul slăvește pe Dumnezeul cerului, și povestește experiența umilirii pe care mândria l-ar fi împiedecat de a o face cunoscut. Cugețați la aceste ultime cuvinte ale acestui mare împărat:

„Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalt, și slăvesc pe împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!“ Vers. 37.

Oare nu s'ar putea ca și împăratul Nebucadnețar să se împărtășească de slava cetății lui Dumnezeu, „când neamurile vor umbla în lumina ei, și împărăția pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea“?

Raport comparativ al departamentului Școlii de Sabat pe anii 1933—1934.

	Școli în medie		Școlari în medie		Media prezenței		Daruri 12 Sabate		Daruri 13 Sabate		Totalul Darurilor	
	1933	1934	1933	1934	1933	1934	1933	1934	1933	1934	1933	1934
Muntenia Vest	108	112	6241	7025	4508	4216	465958	453203	101915	91750	570353	544995
Muntenia Est	68	72	2870	3015	2370	1992	213036	209553	45162	44419	258198	253973
Moldova Nord	70	71	3100	3527	2200	2380	201538	175957	34524	32423	235862	208380
Moldova Sud	55	55	2468	2365	1619	1727	118084	120828	24550	26516	142454	147544
Transilvania	131	139	3051	4256	1900	2556	194009	184304	43951	40600	237940	224904
Banat	61	65	2020	2345	1224	1442	89335	88844	24765	25846	114100	114690
UNIUNEA	495	512	19750	22533	13821	14149	1281740	1252689	277647	261594	1559387	1494285

O Săptămână Mare

„Să facem din această Săptămână Mare de colportaj cea mai mare săptămână din istoria Diviziunii noastre“. Așa suna deviza conducerii lucrării noastre; iar noi, însuflețiți de Duhul lui Dumnezeu și de această idee, am zis: „Să facem cu ajutorul Domnului din această Săptămână Mare de colportaj, cea mai mare săptămână din istoria Institutului Biblic“. Toată Comunitatea a răspuns: „Da și amin“.

„Așteptați lucruri mari dela Dumnezeu“. „Încearcați lucruri mari pentru Dumnezeu“, sunt cele două maxime misionare, ce se desprind ca învățătură din Isaia 54, 2. 3, texte luate ca bază de Carey, un bărbat credincios, care avea pe inimă lucrarea misionară.

În Sabatul dela 6 Aprilie, care a fost și o zi de consacrare, însuflețiți de îndemnul primit, ne-am hotărât să încercăm și noi „lucruri mari pentru Dumnezeu“. Faptul că darurile dela Săptămâna Mare sunt destinate pentru Madagascar, unde lucrează un misionar român, care a fost elev al școlii noastre, a contribuit și mai mult la entuziasmul nostru.

În raport cu activitatea din anii trecuți, ne-am fixat ținta de 8.000 lei, țintă ce după părerea noastră ar fi făcut ca Săptămâna Mare să fie cea mai mare săptămână de colportaj a Comunității noastre. După ce ne-am consacrat inimile pe altarul Domnului și am cerut binecuvântarea Lui asupra literaturii și asupra oamenilor la cari vom merge, am trecut la împărțirea literaturii; iar în Sabat după masă am împărțit câmpul. După apusul soarelui, unii au și început să lucreze, iar Duminecă dimineața am pornit cu toții la lucru, în oraș și în comunele vecine. Unii au continuat lucrul și în cursul săptămânii.

În Sabatul dela 13 Aprilie am putut raporta frumoasa sumă de lei 5.679. Nimeni nu se mai îndoia de atingerea țintei de 8 mii lei. Succesul obținut în prima săptămână ne-a determinat să mai facem o comandă de literatură, hotărând totodată ca ziua de 14 Aprilie să fie încă o zi în care să mergem cu toții la lucru, iar solemnitatea de încheiere a campaniei am fixat-o la 20 Aprilie. În Dumineca următoare, un număr și mai mare dintre anga-

Primii opt cari au distribuit literatura și au încasat suma de lei 11.609.

Pe scaun: G. Ramser, T. Melnic și P. Istrate. În picioare: A. Velea, M. Hariuc G. Proksch, P. Marton și A. Petroianu.

jați, elevi și eleve, cu fețele pline de bucurie, câte doi, trei și patru au pornit în câte o direcție, având nădejdea că Bunul Dumnezeu va deschide uși înaintea lor. Lucrând cu o râvnă sfântă, unii uită oboseala, uită foamea și setea și nu conținesc lucrul lor, până când se lasă umbra serii și rând pe rând se întorc la căminul școlii, cu fețele strălucind de bucurie sfântă și cu inima plină de recunoștință față de Acela, Care poate să facă lucruri mari, chiar peste așteptările lor.

Dar deși Săptămâna Mare a trecut, totuși focul sacru din inimile multor tineri nu s'a stins și pentru că mai erau câteva zile până la data încheierii activității, au făcut eforturi considerabile; sfidând vremea nefavorabilă, ei s'au străduit în atingerea țintei. Numărul acestor tineri bravi, cari au adus cele mai multe daruri și cari au fost socotiți de Comunitate ca premianți, este de opt.

Spre surprinderea noastră a tuturor și spre onoarea și mărirea lui Dumnezeu, ținta de 8000 lei, a fost întrecută și chiar dublată, căci suma totală a literaturii distribuite a fost de 17.831 lei. Adăogându-se unele resturi ce urmează să fie încasate, suma totală va trece de 18.000 lei. Primii opt cari au distribuit cea mai multă literatură au încasat suma de lei 11.609. Au lucrat 60 de persoane și au distribuit literatură, în medie de 300 lei fiecare. La ce sumă s'ar fi ridicat dacă cei 15.000 de membri din Uniunea noastră ar fi lucrat la fel? . . .

Ce a folosit Comunitatea noastră luând parte activă la campania din Săptămâna Mare de colportaj

Dacă rezultatul activității în Campania din Săptămâna Mare s'ar reduce numai la cele arătate mai sus, adică încasarea unei frumoase sume, aceasta nu ar fi deajuns. Dar pe lângă foloasele materiale absolut necesare pentru întreținerea lucrării de predicare a Evangheliei, activitatea din Săptămâna Mare a adus multe foloase spirituale.

Inceputul Campaniei cu o zi de consacrare, așa cum a fost rânduit de conducerea lucrării noastre și anul acesta, a dat ocazie la toți membrii din Comunitate să se unească, să se consacre pe altarul Domnului, să se roage mai mult și să pună la încercare făgăduințele Lui prețioase. Lucrând cu stăruință, fiecare a avut ocazia să constate că Bunul Dumnezeu a pus în el diferite daruri ce pot fi întrebuițate în slujba altora.

Săptămâna Mare de colportaj a fost pentru noi o încercare de a face „lucruri mari pentru Dumnezeu“. Am constatat că El dorește să facem mai mult decât am făcut până în prezent. Ce frumos ar fi dacă tinerii noștri din Comunități s'ar uni cu cei bătrâni și ar încerca să facă mai mult pentru Dumnezeu și pentru semenii lor, decât au făcut până acuma!

În acele zile de activitate, prin cele 60 de persoane zeloase, Bunul Dumnezeu a bătut la sute de uși, prin ei a vorbit la sute de inimi și prin ei Domnul a făcut cunoscut lucrarea Sa măreață, planurile Sale minunate și intențiile Sale iubitoare față de o lume pierdută. Vizitele ce le-am făcut prin casele oamenilor au fost atâtea ocazii binevenite, să cunoaștem nevoile și suferințele unora, precum și indiferența de mântuire în care se află alții. Ascultând plângerile și constatând lipsurile lor sufletești am găsit prilej să le vorbim de zile mai bune ce vor veni în viitor, potrivit cu cele profețite de Domnul Isus în Evanghelia Sa. Ce bine te simți atunci când în sufletul desnădăjduit poți să semeni un cuvânt de încredere și nădejde în Dumnezeu, singurul în stare să ștergă lacrimile celor suferinzi și întristați! Iar celor nepăsători le-am atras binevoitoarea atenție că Dumnezeu are de făcut o mare lucrare în acest timp și apoi va cere tuturor socoteala de felul cum și-au petrecut viața pe acest pământ.

Vizitând orașele și satele dimprejur am dat ocazie oamenilor să cunoască mai bine lucrarea noastră și chiar am găsit multe suflete interesate pentru adevăr. Într-o comună vecină am găsit o grupă formată din două familii și mai multe persoane cari păzeau deja Sabatul

și cari ne-au rugat să-i vizităm și să-i învățăm mai departe în punctele adevărului prezent.

Dacă Comunitatea se unește și merge la lucru, spiritul de ceartă și neînțelegere dispare din sânul ei, iar în schimb iubirea și bucuria umple toate inimile. Pe fețele celor cari se înalțau dela lucru, se putea ceti bucurie sfântă și pace. Fiecare avea câte ceva de spus cum Dumnezeu l-a binecuvântat, cum l-a condus, și ce succes minunat a avut.

Solemnitatea de încheiere a Săptămânii Mari dela 20 Aprilie, cu raportul general care s'a cetit, împărțirea de premii la cei cari s'au distins prin străduința lor la această Campanie, experiențele povestite cu această ocazie și atingerea sumei de 17.831 lei, a produs multă, foarte multă bucurie în Comunitate. Multe cuvinte de laudă au fost spuse la adresa Bunului Dumnezeu care ne-a dat atâtea bucurii. „Niciodată nu am înțeles mai bine scopul Săptămânii Mari ca acum!“ „Niciodată nu am simțit atâtea bucurie ca în Săptămâna Mare de colportaj“, sunt ecoul cuvintelor multor membri ai Comunității, ce s'au exprimat cu aceea ocazie.

Multe sunt bucuriile și foloasele spirituale pe cari le poate aduce *Săptămâna cea Mare de colportaj* dacă este bine folosită. Pentru noi această săptămână a fost cea mai mare săptămână de colportaj din istoria Institutului Biblic.

Fie ca experiențele făcute de Comunitatea noastră, să fie și experiențele tuturor Comunităților din Uniunea noastră!

M. Manea

Tineri și mai vârstnici, cu toții, ca adevărată familie școlară, pildă de misionari și lucrători zeloși pentru Domnul, au pornit zi cu zi, în Săptămâna Mare să semene ogorul cu prețioasa sămânță a Cuvântului lui Dumnezeu, atât de abundentă în literatura răspândită. Fie ca această sămânță să aducă rod bogat pentru împărăția cerească.

Respectul, cucernicia și disciplina în școala de Sabat

Intrebare. — Ce este școala de Sabat?

Răspuns. — Este Comunitatea adunată la studiu. „Școlile noastre nu sunt altceva decât cercuri biblice“. — „*Testimonies on Sabbath School Work*“, p. 29. „Școala de Sabat dacă este bine condusă, este unul din mijloacele de seamă ale lui Dumnezeu de a aduce suflute la cunoașterea adevărului“. *Idem*, p. 18. „Școala de Sabat trebuie să fie unul din mijloacele cele mai de seamă și mai pline de succes, pentru aducerea sufletelor la Hristos“. *Id.* p. 20.

Intr. — Care trebuie să fie influența Școlii de Sabat asupra Comunității?

Răsp. — „Influența crescândă a activității din școala de Sabat, trebuie să contribuie la progresul și creșterea Comunității; dar în nici un caz nu trebuie să se îngăduie a se îndepărta de interesele Comunității“. *Idem*, p. 29.

Intr. — Serviciul din Școala de Sabat trebuie să fie considerat ca sfânt?

Răsp. — „Școala de Sabat este Comunitatea organizată și echipată pentru studiul sistematic al Cuvântului lui Dumnezeu. Nu există alt serviciu care să procure ocazii la fel de prielnice pentru educarea și învățarea fiecăruia în parte“. — „*From Acorn to Oak*“, p. 63.

Intr. — Când și unde se ține serviciul școlii de Sabat?

Răsp. — În Sabatul Domnului și în Sanctuarul Lui.

Intr. — Cum trebuie să privească școala de Sabat locașul lui Dumnezeu?

Răsp. — „Să țineți Sabatele Mele, și să onorați Sanctuarul Meu: Eu sunt Domnul“. 3 Moise 19, 30.

Intr. — Din timpuri, ce nu se mai țin minți, cari au fost cele două ofense cari s'au arătat în serviciul divin, făcând ca des aprobarea lui Dumnezeu să se dea pe față?

Răsp. — Neascultarea și nesfințirea.

Intr. — Ce face ca un loc să fie sfânt?

Răsp. — Prezența lui Hristos face un loc sfânt. Când Moisi a văzut în pustiu rugul arzător, Dumnezeu i-a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt“. 2 Moise 3, 5.

Intr. — Cum să arate școala de Sabat respect față de casa de rugăciune?

Răsp. — „Domnul este în locul Lui cel sfânt“. Hab. 2, 20. Liniștea ascunde în sine o dulce elocvență.

Intr. — În școala de Sabat trebuie să fie regulă și ordine?

Răsp. — „In școlile de Sabat trebuie să fie disciplină și ordine. Copiii cari iau parte la aceste școli trebuie să prețuească privilegiile de cari se bucură, și trebuie să li se ceară să observe rânduețile cerute de această școală“. „*Testimonies on Sabbath School Work*“. p. 7, 8.

Intr. — Ce putem judeca noi din înfățișarea unei clase?

Răsp. — „Înfățișarea unei clase va reprezenta caracterul instructorului pe care-l au ca o pildă în fața lor. Dacă sunt aspri în purtare și se poartă mereu astfel, dacă sunt necuviincioși, trebuie să fie o cauză pentru acest lucru și chestiunea trebuie bine cercetată“. *Idem*, p. 96.

Intr. — Ce fel de autoritate trebuie să aibă instructorul?

Răsp. — „Instructorul poate avea o purtare cucernică și cu toate acestea să fie voios Cei cari au în deprinderile lor de a sta în legătură cu Dumnezeu vor vedea că lumina Lui se reflectă în felul lor de purtare. Copiii urâsc furtuna cu nori și întristare. Inima lor se deschide în fața strălucirii, a voioșiei și iubirii. În timp ce un instructor poate fi hotărât și neșovăelnic, el nu trebuie să fie aspru, să ceară prea mult, și poruncitor. Dela instructor se cere o autoritate demnă, altfel e lipsit de acea autoritate care va face din el un instructor plin de succes“. *Idem*, p. 96, 97.

Intr. — Dacă cineva primește răspunderea de a fi instructor, ce trebuie să facă?

Răsp. — „Cel care va primi răspunderea de instructor, dacă nu este destul de înzestrat, dacă simte răspunderea poziției sale, va face totul cu puțință ca să învețe. El va cultiva cucernicia, voia bună și statornicia. Purtarea să fie de așa natură încât clasa să fie învățată să aibă cugetări serioase și respect sfânt față de Dumnezeu“. *Idem*, p. 96.

Intr. — Dacă e necesar să se dea o muștrare, cum trebuie să se facă acest lucru?

Răsp. — „Ordinea și rândueala în școală să fie făcute în Spiritul lui Isus, și când se dovedește nevoia să se dea muștrări, faceți ca această neplăcută lucrare să fie adusă la îndeplinire cu întristare amestecată cu iubire“. *Idem*, p. 78.

Intr. — Cine trebuie să contribuie împreună

cu dirigintele și cu instructorii în conducerea unei școli de Sabat?

Răsp. — „Părinții și copiii ar trebui să lucreze în armonie cu dirigintele și cu instructorii, dând astfel dovadă că ei apreciază lucrarea pe cari ei o îndeplinesc. Părinții trebuie să se intereseze în mod deosebit de educația religioasă a copiilor lor, ca aceștia să aibă o cunoștință mai adâncă a Sfințelilor Scripturi“. *Idem*, p. 8. „Lucrarea școalei de Sabat este însemnată și toți cari sunt interesați de adevăr trebuie să caute a-l face să prospere“. *Idem*, p. 109.

Intr. — Care este lucrul ce ar putea fi considerat ca o ofensă față de casa lui Dumnezeu?

Răsp. — „Șoptirile și râsetele și convorbirile nu trebuie să prindă rădăcini în casa unde Dumnezeu este adorat“. „*Testimonies*“, Vol. V, p. 492.

Intr. — Dar nu s'ar putea îngădui măcar între servicii?

Răsp. — „Vorbiri de rând, șoptiri, și râsete nu trebuie să fie îngăduite în casa lui Dumnezeu, nici înainte, nici după serviciul divin“. *Ibid.*

Intr. — „Dacă cei cari au conducerea Comunității, predicatori și credincioși, părinți de copii, nu au avut vederi mai largi în această direcție, ce s'ar putea cere dela copiii fără experiență?“ *Idem*, p. 497.

Răsp. — „Copiii sunt găsiți deseori adunați în cete, departe de părinții cari ar fi trebuit să aibă grijă de dânșii. Nedându-și seama că sunt în prezența lui Dumnezeu și că ochii Săi privesc asupra lor, ei sunt ușurateci, vorbesc fleacuri, șoptesc și râd, sunt neglijenți, necuviincioși, și neatenți“.

Intr. — Unde trebuie să învețe cineva evlavie mai întâiu?

Răsp. — În casa părintească „sanctuarul familiei“. „Părinții și mamele cari dau lui Dumnezeu cel dintâiu loc în conducerea casei lor, învață pe copiii lor că temerea de Domnul este începutul înțelepciunii, glorifică pe Dumnezeu înaintea îngerilor și înaintea oamenilor, prezentând lumii o familie ordonată și bine disciplinată, o familie care iubește pe Dumnezeu și-L ascultă, iar nu se răscoală contra Lui“. *Idem*, p. 424. „Copiii trebuie să fie învățați să respecte și să sfințească ora de rugăciune“. *Idem*, Vol. I, p. 397. „Este de datoria părinților creștini, ca dimineața și seara, să construească un zid de apărare în jurul copiilor lor prin rugăciune serioasă și prin credință statornică“. *Idem*, p. 398.

Intr. — Ce trebuie să învețe părinții pe copiii lor?

Răsp. — „Învățați-i să aibă cel mai mare

respect față de casa lui Dumnezeu, și faceți-i să înțeleagă, că trebuie să intre în casa Domnului cu inimi pline de cugetări ca acestea: Dumnezeu e de față; aceasta e casa Lui. Eu trebuie să am gânduri și priviri curate. Aci, Dumnezeu adună pe poporul Său și-l binecuvintează. Cel sfânt și înălțat care trăiește veșnic privește la mine, cercetează inima mea, și citește până și cugetele și faptele ascunse ale vieții mele“. *Idem*, Vol. V, p. 494.

Intr. — Cum a arătat David respectul său față de casa lui Dumnezeu?

Răsp. — „Cât despre mine, prin îndurarea Ta cea mare, pot să intru în casa Ta, și mă închin cu frică în Templul Tău cel sfânt“. Ps. 5, 7. „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților, și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui“. Ps. 89, 7.

Intr. — Cum trebuie să intrăm în locul unde se ține școala de Sabat?

Răsp. — „Când credincioșii intră în locul de adunare, ei trebuie să facă lucrul acesta cu bunăcuviință, trecând liniștiți la locurile lor“.

Intr. — Dacă unii vin mai de vreme la școala de Sabat, care trebuie să fie atitudinea lor?

Răsp. — „Dacă mai au de așteptat câteva minute înainte de a se începe adunarea, aceștia să păstreze un spirit adevărat de devoțiune prin liniștită meditare, ținând inima îndreptată spre Dumnezeu în rugăciune și cerând ca serviciul divin să aducă un ajutor deosebit nouă înșine, și să conducă la hotărîrea de a se pocăi sufletul altora“. *Ibid.*

NOTA. — Aci este momentul potrivit, ca instructorul să învețe pe copii, de a veni în clasa lor cu umilință, și cu capul plecat, să înalte un moment inima lor spre Dumnezeu rugându-se pentru școala de Sabat.

Intr. — Părinții trebuie numai să învețe pe copiii lor că trebuie să fie umili?

Răsp. — „Părinții trebuie nu numai să învețe pe copiii lor, dar trebuie să le și poruncească, ca să intre în casa de rugăciune cu evlavie și bunăcuviință“. — *Idem*, p. 496.

Intr. — Ce pildă ni se povestește în Scriptură ca o prevestire pentru acei părinți cari uită să învețe pe copiii lor să fie evlavioși?

Răsp. — Eli și cei doi fii ai lui, Hofni și Fineas. „Din copilărie ei fuseseră obișnuiți cu sanctuarul și cu slujbele lui; dar în loc să devină mai evlavioși, ei pierduseră orice simț de sfințenie și însemnătate a lui. Tatăl nu pusese stavilă lipsei lor de evlavie; măreția și autoritatea sanctuarului, nu potolise disprețul lor față de sfințenia slujbelor lui; iar când ei au ajuns la vârsta de bărbat, erau plini de faptele moarte ale îndoelii și nesupunerii“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 575. 576.

Intr. — Care a fost urmarea faptului că

Eli nu a dat copiilor săi învățatura și educația cuvenită?

Răsp. — „Fiii lui Eli erau niște oameni răi. Nu cunoșteau pe Domnul“. 1 Sam. 2, 12. „De aceea tinerii aceștia se făceau vinovați înaintea Domnului de un foarte mare păcat“. Vers. 17.

Intr. — Ca o urmare a faptului că Eli i-a lăsat în această stare, și nu i-a învățat să fie evlavioși, ce mare necaz s'a abătut asupra lui?

Răsp. — „Iată semnul celor ce se vor întâmpla celor doi fii ai tăi Hofni și Fineas: amândoi vor muri într'o zi“. Vers. 34. „Chivotul lui Dumnezeu a fost luat și cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, au murit“. 1 Sam. 4, 11.

Intr. — Arată o nobilă pildă de educație în familie.

Răsp. — Despre Abraam Domnul zicea: „Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Abraam ce i-a făgăduit“. 1 Moise 18, 19.

Intr. — Cum a fost educat Samuel de mama lui?

Răsp. — „Dela primele licăriri ale minții ea a învățat pe fiul ei să iubească și să respecte evlavios pe Dumnezeu, și să se socotească ca fiind al lui Dumnezeu“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 572.

Intr. — Afară de părinți și învățători mai sunt și alții răspunzători de disciplina copiilor în școala de Sabat?

Răsp. — „Noi suntem tot atât de răspunzători pentru relele ce trebuia să muștrăm în puterea autorității părintești sau pastorale, ca și atunci, când aceste păcate ar fi fost ale noastre“. *Idem*, p. 578. „Dacă în popor nu vor fi înscrise idei drepte de adevărat respect și adevărată închinare, va fi o tendință crescândă de a pune lucrurile sfinte și veșnice pe aceeași treaptă cu lucrurile de rând și acei cari profesază adevărul vor fi o ofensă pentru Dumnezeu și o rușine pentru credință“. — „*Testimonies*“. Vol. V. p. 500.

Despre Cercul Misionar și Misionarii Voluntari Organizația și lucrarea

Chiar dacă am discutat această temă și cu alte ocazii: la adunări de lucrători și slujbași, precum și la Conferințe Anuale, publicând ceva și în gazeta Comunității: „*Curierul Misionar*“, totuși ne vedem îndemnați din nou să tratăm această temă, dând câteva explicații și lămuriri. Astfel rugăm pe toți lucrătorii și slujbașii Comunităților să citească cu mare atenție cele ce urmează, rămânând ca ei la rândul lor să aplice cele cetite la organizarea și lucrarea acestor Cercuri.

Lucrarea noastră, denominațiunea adventă, seamănă cu un arbore ce are un trunchi puternic și crengi tari și sănătoase, pline de suc de viață pentru a aduce roade. Trunchiul închipue denominațiunea propriu zisă; crengile sunt diferitele departamente sau Cercuri, cum: școala de Sabat, Misiunea Internă sau Cercul Misionarilor Voluntari, etc.

Tot astfel cum Conferința Generală, Diviziunile, Uniunile, și Conferințele au comitetele lor executive, în cari președinții respectivi și diriginții direcți ai diferitelor departamente sunt membrii din oficiu, așa și Comunitatea locală are comitetul ei executiv, din care, în afară de presbiterul Comunității fac parte din oficiu și diriginții direcți ai diferitelor ramuri sau Cercuri ale Comunității, lucru stabilit în „*Church Manual*“ (p. 162) — Manualul Comunității — dela Conferința Generală. Acest comitet poartă răspunderea generală în toată Comunitatea.

Și pentru a ușura și a încuraja lucrarea, și pentru a da posibilitatea atât membrilor bătrâni cât și celor tineri de a activa într'o oarecare ramură, s'a făcut o lucrare misionară după prilej și putință, s'au înființat diferite departamente și Cercuri. Putem spune, că au crescut din nevoie. Amintim: Școala de Sabat, care într'adevăr este începutul Comunității, și care se ocupă cu studiul biblic al membrilor, adică cu partea spirituală; Cercul Misionar, care aparține Departamentului Misiunii Interne; și Cercul Misionarilor Voluntari sau Cercul Tinerimii, care se compune din așa numita secțiune de seniori și juniori. (La secțiunea senioră se socotesc toți tinerii dela 15—30 de ani, la cea junioră cei dela 7—15 ani. Se înțelege, că este greu să se fixeze o limită de vârstă precisă; dar se va lua în considerație mai mult dezvoltarea tinerilor.)

În acest articol și în aceste îndrumări ne vom ocupa în deosebi cu Cercul Misionar și Cercul Misionarilor Voluntari, dând câteva lămuriri asupra raportului între aceste două Cercuri. Începem cu Cercul Tinerimii, fiindcă se mai găsesc frați, cari nu sunt lămuriiți complet asupra țintei și scopului acestui Cerc.

Ce spune Biblia sau Domnul Isus despre tineri, se găsește în următoarele texte: Mat. 19, 13—15; 21, 15. 16; Num. 14, 29. 31; 1 Ioan 2, 13, 14; Ierem 1, 4—9 Isaia 6, 5—8. În ce privește datoria noastră față de tineri, s'a se citească în Ioan 21, 15; Deut.

6, 6—8. 1. 2; Marc. 10, 13—16; Mal. 3, 23, 24; Isaia 8, 16; Gen. 18, 19; 2 Tim. 3, 14—17. Și în ce privește datoria tinerilor față de ei înșiși, se va găsi în Eccl. 12, 1; Prov. 3, 1, 21; Plâng. 3, 27. Trebuie să fim lămurii asupra tinerilor.

Deci cum este tinerimea? — 1.) Este viaie și plină de viață. 2.) Veselă și sociabilă. 3.) Plină de energie și curajoasă. 4.) Puternică și hotărâtă. 5.) Susceptibilă și întreprinzătoare.

Ce este tinerețea? — Ea este; 1) Timpul ocaziei; 2) timpul instruirii; „Ce este întipărit în timpul tinereții, este întipărit pentru totdeauna“; 3) timpul, când nu ești nici copil nici bărbat; 4) timpul hotărârii; 5) timpul vigoarei și al unor manifestări neînfrânate; 6) este timpul, când trebuie să se dea tinerilor ajutor cu băgare de seamă, să fie călăuziți către Dumnezeu și adevăr.

Dar cine este autorul organizației Cercurilor Misionarilor Voluntari? Cari sunt motivele? — Răspunsul la aceste întrebări importante ni-l dă Spiritul Profeteției în următoarele mărturii:

„Astăzi avem o armată întreagă de tineri, cari ar putea să facă mult, dacă ar fi bine conduși și încurajați. Noi am dori ca copiii noștri să creadă adevărul; am dori mult, să fie binecuvântați de Dumnezeu. Dorim să ia parte activă în planurile bine organizate pentru ajutorarea altor tineri. De aceea toți să fie astfel formați, spre a fi în stare să prezinte bine adevărul, și temelii speranței care este în ei, să-l poată arăta lămurit; ei trebuie să onoreze pe Dumnezeu în fiecare ramură a lucrării, acolo unde sunt puși să lucreze“. (*Gen. Konf. Bulletin, Jan. 29. 1893, p. 24.*)

„Tineri și tinere, puteți voi să formați Cercuri, și intrând în lucrare ca luptători ai lui Hristos, să consacrați toată puterea, iscusința și capacitatea voastră în serviciul Maestrului, ca să puteți salva suflete dela piere? Astfel să se organizeze în fiecare Comunitate asemenea Cercuri pentru a săvârși această lucrare...“

„Nu voiesc oare tinerii și tinerele noastre, cari într'adevăr iubesc pe Isus, să se organizeze ca lucrători, nu numai lucrând pentru cei cari țin Sabatul, ei și pentru aceia, cari nu sunt de credința noastră?“ — *Signes of the Times, Mai 29, 1893.*

„Astfel se va întemeia un Cerc, după felul și chipul Cercului de ajutor creștin (Christian Endeavor), și vedeți ce se poate face prin fiecare grupare omenească care are a răspunde, a lua seama și a da ocazii de a lucra pentru Mastru. El are o vie, unde fiecare om poate să facă o lucrare bună. Omenirea suferindă are trebuință pretutindeni de ajutor“. (Acest fragment privitor la lucrarea misionară medicală este dintr'o scrisoare a sorei E. G. White din 2 Oct. 1893. Toate mărturiile se găsesc în „Missionary Volunteer and their Work“, p. 11.) Aceste mărturii ne arată că însuși Dumnezeu este autorul și întemeietorul organizației Cercului Misionarilor Voluntari.

Ce trebuie să înțelegem prin organizația Cercului Misionarilor Voluntari? Prin aceasta trebuie să înțelegem următoarele: — 1) Tineretul unit în jurul lui Hristos și ai ideii măriminoase: „Salvați pentru a salva!“ și entuziasmați de această idee“. 2) „O organizație a tineretului adventist de ziu șaptea pentru serviciu, cultură și mântuirea tineretu-

lui“. — 3) Pentru mii dintre tinerii noștri acest nume de „Misionar Voluntar“ este un nume binecuvântat, căci el înseamnă o nouă și mai desăvârșită consacrare; noui idealuri și noui străduințe. Pentru căminurile și Conferințele noastre acest nume înseamnă o grupare din amicică și conlucrătoare pentru salvarea și formarea tuturor copiilor noștri. Pentru păgâni el înseamnă o adăugire de noui cruci la armata de soli, care se întinde mereu, pentru a duce Evanghelia la cei cari stau încă în întuneric“. — „Missionary Volunteer and Their Work“, pag. 27.

Cine poate fi membru în Cercul Misionarilor Voluntari?

A) „Prima condiție de înscriere ca membru al Cercului M. V. este să fie membru al Comunității A. Z. S.; a doua condiție este: buna-voință de a participa în serviciul activ pentru Hristos.

1. În „Mărturii“ ne este dat îndemnul ca în Cercul M. V. să nu fie înscrși decât aceia „cari într'adevăr iubesc pe Isus“ și s'au consacrat în serviciul lui Dumnezeu.

2. „Scopul organizației este: să facă planuri, să se roage, și să lucreze împreună pentru salvarea celor pierduți. Aceia, cari n'au consacrat viața lor lui Dumnezeu, nu face să facă aceasta...“

3. Intre tineri există o mare înclinație spre lume, și de a nimici deosebirea dintre căile lumii și căile lui Dumnezeu. Cercurile noastre de Misionari Voluntari trebuie să țină stindardul sus, căci numai în felul acesta ar putea ei să aibă parte la încheierea lucrării.

„Ridicarea acestui stindard nu exclude în nici un caz tineretul nostru nepocăit dela binecuvântările Cercului Tinerimii. Este o contopire a inimilor, acelor cari într'adevăr simt o sarcină pentru suflete, de a face o mai bună lucrare pentru acești tineri, cari sunt încă fără Hristos. Este o încercare, bine organizată de a face planuri, de a ajuta altor tineri, și de a lucra pentru aceia, cari sunt pe punctul de a fi păzitori ai Sabatului, cum și pentru aceia, cari nu sunt de credința noastră“.

„Cauza celei de a doua condiții este clară pentru observatorul ocazional; căci toți știu, că acela care intră în Cercul Misionarilor Voluntari se consacră pentru serviciu“. Aceasta o făgăduiește el însuși prin înscrierea numelui său pe cartea de membru și această făgăduință sună după cum urmează:

„Din iubire către Domnul Hristos, promit să iau parte activă în lucrarea Cercului Misionarilor Voluntari, făcând tot ce pot întru ajutorarea altora și terminarea lucrării Evangheliei în toată lumea“. — „Missionary Volunteer and Their Work“, pp. 133—135.

Din mărturiile citate — reiese că aceia cari pot să fie membri regulați ai Cercului M. V., sunt membrii botezați ai Comunității; și al doilea sunt binevoitori să lucreze pentru Isus și pentru cei pierduți. Aceasta însă nu exclude pe tinerii nebotezați ca să aparțină Cercului M. V. Ei pot fi primiți ca membri în pregătire. Privitor la aceasta auzim: „In unele Comunități sunt tineri cari au idealuri creștine, și cari cu toate că nu sunt membrii ai Comunității, au totuși un interes pentru lucrarea misionară, și o dorință de a conlucra. Dacă se găsește

de bine, aceste persoane pot fi primite în Cercul M. V. ca membri în pregătire; și cartea de membru a făgăduinții solemne pentru cei în pregătire, are următorul conținut:

„Având dorința de a fi părtaș la binecuvântările unei asociații creștine, și de a conlucra în lucrarea Cercului M. V., făgăduesc, ca membru în pregătire, să iau parte la lucrările Cercului atât cât mă ajută capacitățile mele și îmi permit experiențele mele“.

„Dacă membrii în pregătire nu pot să aibă servicii, totuși să fie primiți din toată inima în cerc, și să fie încurajați a deveni cât mai repede posibil membri regulați ai Cercului“. — *„Missionary Volunteer and their Work“*, pp. 135. 136.

B.) *Membri juniori*. După cum am amintit deja, Cercul M. V. constă din două secțiuni: seniori și juniori. Ceea ce am spus mai înainte referitor la membri, se referă și la seniori. Acum, ni se spune următoarele: „Dacă într-o comunitate sunt destui tineri, acolo să se organizeze o secțiune a Misionarilor Voluntari juniori. Dar unde nu sunt juniori, ca să se facă o organizație separată, acolo ar trebui ca juniorii să fie invitați să fie membri ai Cercului M. V. seniori. Incadrarea în Cercul Juniorilor nu este condiționată de a fi membru al Comunității. Membrii juniori să iscălească cartea de făgăduință solemnă a juniorilor, și ei să se bucure de aceleași privilegii de care s'ar bucura când ar fi activi în Cercul Juniorilor. Această carte de făgăduință a juniorilor are următorul conținut:

„Iubind pe Domnul Isus, și încrezător în El că

mi-ajută, vreau să încerc a ceti Biblia în fiecare zi, și a mă ruga zilnic; să fiu curat, cinstit, amabil, vesel, ascultător, și plin de respect în orice timp; și vreau să iau și parte la lucrarea și adunările Cercului în fiecare săptămână“. — *Idem*, p. 136.

C.) *Prietenii mai în etate (adulti)*. Referitor la membrii ni se mai spune următoarele: „În Comunitățile, unde nu sunt tineri deajuns pentru a forma un cerc al Misionarilor Voluntari, tinerii sunt rugați să lucreze în Cercul Misionar. Și în Comunitățile unde nu sunt destule persoane în etate pentru a forma un Cerc Misionar, ar fi bine ca slujbașii Cercului M. V. să invite prietenii adulți să treacă în Cercul lor, și să viziteze adunările lor. Ziceți-le bun venit; și lăsați-i să simtă, că voi vă bucurați să-i aveți în mijlocul vostru“.

Foștii membri regulați ai Cercului M. V., cari au trecut etatea prevăzută de a fi membri în Cercul M. V., dar, cari totuși au o inimă și o dorință deosebită de a aparține mai departe Cercului M. V. și dacă prezența lor este dorită și e de folos Cercului, asemenea membri ar putea să aparțină Cercului Tinerimii, ca membri onorifici“. Dar este recomandabil ca aceste persoane amintite să-și dea rapoartele lor de lucrarea misionară la secretarul Cercului Misionar, și raportul lor să nu fie cuprins în raportul misionar al Cercului Tinerimii. Bine înțeles că privitor la aceasta nu se poate face o regulă de fier; aceste lucruri pot fi reglementate după cum găsește Comunitatea cu cale“. — *Idem*, p. 136.

(Va urma).

Raport comparativ al dep. Mis. Interne, pe anii 1933—34

	MUNT. VEST	MUNT. EST MOLD.	NORD MOLD.	SUD	TRANS.	BANAT	UNIUNEA
Membrii cari raportează	1933 2708 1934 1944	1678 1644	1238 1650	1402 1017	1826 2648	750 1284	9694 10167
Numărul membrilor	1933 3934 1934 4595	2074 2180	2285 2515	1556 1583	3008 3007	1506 1586	14205 15262
Procentul membrilor cari raportează	1933 69 1934 42	81 75	54 70	90 63	61 88	48 80	68 74
Numărul Comunităților	1933 108 1934 112	67 70	80 71	55 55	131 139	58 73	499 520
Suflete câștigate	1933 377 1934 610	161 155	232 235	232 153	296 44	117 121	1415 1082
Lecturi Biblice sau alte adunări	1933 104089 1934 169734	66851 60572	55212 58953	81196 75294	79542 100695	34250 35165	419900 501333
Vizite misionare	1933 75018 1934 86124	25959 40425	24970 32807	37038 35206	33489 34310	20055 16993	226521 245865
Persoane aduse la Școala de Sabat sau alte adunări	1933 28028 1934 51677	13135 12897	8975 15051	5993 7184	8527 21227	3633 5236	72914 96272
Reviste, tractate, cărți distribuite	1933 21839 1934 24725	14138 8663	6021 3937	10542 9271	15208 11098	3613 10227	72483 69921
Tratamente făcute	1933 19642 1934 25369	7902 9074	11901 10189	7396 8382	6198 8086	3407 3850	57526 65150
Scrisori misionare trimise	1933 2754 1934 1754	1329 931	859 721	1430 2082	2294 1161	606 887	9052 7516
Haine dăruite	1933 4058 1934 4621	2068 1916	994 4253	1500 1336	1165 2153	435 680	10221 14961
Persoane nevoiașe ajutate	1933 89142 1934 135941	14321 26693	31960 37115	51910 54670	14397 15468	3378 4864	205108 274751